

på toldunionen, træffes automatisk i overensstemmelse med en forud fastlagt tidsplan. En sådan fremgangsmåde er ikke anvendelig på den økonomiske unions bredere og mere sammensatte område. Udformningen af europæiske love, tilnærmelsen af forskellige nationale lovgivninger, tilrettelæggelsen af enkelte landes politik på fællesskabsbasis og samordningen af enkelte landes handlinger er ikke ting, som kan gennemføres i henhold til en præcis, detaljeret, forud fastlagt plan.

Derfor skrev Rom-traktatens fædre kapitlerne om den økonomiske union i form af rammebestemmelser, der i alt væsentligt skal udfyldes i løbet af overgangsperioden med specifikke forordninger fra Fællesskabets organer og passende politiske foranstaltninger.

I dette lovgivningsarbejde er den funktion, der er tildelt Kommissionen ved Traktaten, karakteriseret derved, at Rådet, som det vigtigste besluttende organ inden for Fællesskabet, som hovedregel træffer beslutning på grundlag af forslag udarbejdet af Kommissionen.

Ved den gradvise gennemførelse af den økonomiske union er Kommissionen således i første række ansvarlig for, at der tages initiativ til planernes fremlæggelse og udarbejdelse.

Dette ansvar er i hvert enkelt tilfælde pålagt Kommissionen i Traktatens forskellige kapitler sammen med regler og betingelser for dets udøvelse. Men disse særlige bestemmelser og forskrifters ensartethed viser, at der er tale om et princip, som er indbygget i selve Traktatens struktur. Sammen med det forhold, at gennemførelsen af den økonomiske union må ses og forstås som en sammenhængende proces, viser dette, at Kommissionen ikke blot har ret, men også pligt til at sikre, at alle foranstaltninger, den træffer, passer ind i en sammenhængende ramme.

Nedenstående handlingsprogram er en sådan ramme; gennem dette agter Kommissionen at fastlægge en retningslinie for sine egne handlinger i de kommende år og en plan for Fællesskabets fortsatte udvikling, en plan, som ikke må være nogen begrænsning. Opstillingen af et sådant program er blevet mulig nu på grundlag af de

erfaringer, der er blevet indvundet i næsten 5 år.

6. Ved udarbejdelsen og fremlæggelsen af dette program har Kommissionen opfyldt en forpligtelse over for Fællesskabet og medlemslandene, som er blevet den pålagt ved Traktaten. Kommissionen er opmærksom på, at programmet fremlægges på et tidspunkt, hvor også andre lande, som har fremsat ønske om fuld tilslutning til Fællesskabet eller en tilknytning til dette, vil kunne spørge, hvad den økonomiske union, som Traktaten forudser, vil betyde i praksis, hvilke former den økonomiske union vil antage, og hvor længe det vil vare, inden Traktatens ånd og bogstav er opfyldt. Kommissionen føler pligt til at påpege, at Fællesskabet både indadtil og udadtil må være forberedt på nye opgaver, som kun kan løses, hvis Fællesskabet fremskynder sin egen konsolidering. Disse nye opgaver vil især opstå inden for rammerne af et atlantisk fællesskab, som den amerikanske Kongres ved vedtagelsen af „Trade Expansion Act“ har gjort til en politisk realitet. Lignende opgaver har allerede vist sig i forbindelserne med udviklingslandene og er i virkeligheden konstant stigende i antal og størrelse. I denne henseende har Fællesskabet allerede påtaget sig et særligt ansvar for de associerede lande.

Endelig fremlægger Kommissionen også sit program på et tidspunkt, hvor medlemslandenes regeringer drøfter udvidelsen af integrationen til andre politiske områder. Denne debat, der ved sin langvarighed har båret vidnesbyrd om sin store politiske betydning, kan kun drage nytte af alt, hvad Fællesskabets eksekutive organ gør for at fremlægge et detaljeret og sammenhængende billede af den forudselige udvikling af integrationen under Rom-traktaten på den økonomiske og sociale politikens område.

Af, hvad der ovenfor er sagt om Det europæiske økonomiske Fællesskabs politiske natur, følger, at Kommissionen nødvendigvis uden forbehold må indtage en positiv holdning til en udvidelse af Europas forening til at omfatte andre områder end den økonomiske og sociale politik, især til at omfatte forsvar, ikke-økonomisk udenrigspolitik og kulturpolitik, kort sagt alt, som falder ind under begrebet „politisk union“.